

sætte de nærmere Regler for Lovens Gennemførelse, herunder om Henviisning af Arbejdskraft og om Kommunernes og Arbejdsløshedskassernes Medvirken, § 13, der sætter Bestemmelserne i Arbejdsløshedslovens § 31 vedrørende Nødhjælpsarbejder ud af Kraft, saa længe nærværende Lov har Gyldighed, og § 16, hvorefter Loven *udløber 31. Marts 1946*.

Det af Arbejds- og Socialministeren fremsatte Lovforslag fik i det hele en velvillig Modtagelse af Ordførerne for de 4 største Partier, Bondepartiet og Retsforbundet. *Ludvig Christensen* (S.) udtalte dog, at Socialdemokraterne delte Ministerens Betænkeligheder ved de i § 4 foreslaaede Lønbestemmelser; man ønskede ikke at fravige det Princip, at Indtægten ved saadanne Nødhjælpsarbejder skal ligge saa meget lavere end Indtægten ved normalt Arbejde, at Deltagerne har Interesse i at søge bort fra Nødhjælpsarbejdet, saa snart ske kan, men dette Formaal var tidligere naaet ad andre Veje — man havde f. Eks. naaet det samme ved at fastsætte en kortere Arbejdstid og Akkordarbejde efter gældende Overenskomst. Fra konservativ Side ytrede endvidere *Boeck-Hansen* (K. F.) Tvivl om den praktiske Gennemførlighed af de foreslaaede Ugelønsbestemmelser, og han ønskede drøftet i Udvalget, om man ikke hellere burde holde sig til Timeløn. *Oluf Pedersen* (D. R.) betragtede Lovforslaget som en meget værdifuld Nødforanstaltning, der gav Arbejde i Stedet for Understøttelse. Den foreslaaede Ændring af Lønvilkaarene tog ikke Sigte paa en lavere Ugeløn, men paa et højere Timetal, og Loven satte ind imod dem, der kunde antages at misbruge Understøttelseslovgivningen. *Valdemar Thomsen* (B.) saa paa Lovforslaget med relativ Velvilje, da der nu i Modsætning til tidligere var taget et vist Hensyn til de Betænkeligheder, som Bondepartiet stedse havde gjort gældende over for Lovgivning af denne Art.

Alfred Jensen protesterede derimod paa Kommunisterne Vegne mod Lovforslaget. Hans Parti havde Gang paa Gang søgt at drage Omsorg for, at saavel Arbejdstid som Arbejdsløn blev den vedtægtsmæssige, og Lovforslagets Bestemmelser maatte betragtes som et Anslag mod Arbejderbevægelsens tariffmæssige Lønninger og Overenskomster, der nøjsommelig var oparbejdet gennem to Slægtled, et Anslag, der var saa meget farligere, som man fremtidig vilde kunne skubbe næsten alle Nyanlæg, der udføres af Stat og Kommune, ind under disse Bestemmelser og derved faa Arbejdstid og Lønninger nedsat.

Efter at man i *Folketingets Udvalg* var enedes om at gaa over fra Ugeløn til Timeløn og om de øvrige Ændringer i